

Kéziratok nem adatnak vissza.

POLITIKAI ES TARSADALMI NAPILAP.

Nyilttéri cikkek:

garmond sora után **20** kr. fizetendő.

Nyugodtan nézte a leveles erdőszégek folyton változó panorámáját, a kopár sziklákat ebben a duzzadó élettel teljes keretben s napról-napra hosszabb-rövidebb sétát tet

a szakaszt a szerkezeti módosítással, hogy e helyett: »A kir. kuria teljes ülési megállapodása jövőre irányadóvá tétessék: A kir. kuria teljes ülési megállapodása az 1881. 59. t. cz. 4-ik §-ában meghatározott hatálybal bír.«

A 14. §. (főügyészségek szervezése) vita nélkül elfogadtatott.

A bizottság változatlanul elfogadja a szakaszt, valamint a főügyészségek személyeinek létszámára s a járandóságokra vonatkozó 16—19. §§-at is.

A 20—29. §§-oknak vita nélküli elfogadásával a törvényjavaslat tárgyalása befejeztével, az ülés véget ért.

Az erdélyi Múzeum-egylet közgyűlése.

Kolozsvár, április 28.

Az erdélyi Múzeum-egylet szombaton délelőtti tartotta meg az évi rendes közgyűlést.

A tagok elég szép számban jöttek össze.

A közgyűlést Gróf Eszterházy Kálmán orsz. képviselő az egylet elnöke nyitotta meg rövid beszéddel.

Utána Dr. Finály Henrik a régi-új elnök olvasta fel a múlt évi működéséről. E jelentés szerint az egylet gyűjtőmunkái öröndesen gyarapodtak, a kiadványok elterjedtek, s a tagok száma növekedett. Az egylet pénztárnok időkben elhalván — teendőit ideiglenesen Csák Lajos látta el.

Ezután elfogadtatott rövid vita után, hogy az igazgató-választás a pénzügyi részre nézve dr. Csák Györgynek egy reformjavaslatát tárgyalni fogja. Az egylet pénzügyi felügyelése fogják ajánlani gróf Csák y miniszternek, a ki közlebből az egyetem látogatására Kolozsvárra jön.

Az egyes feladatok között az első dr. Szabó Károly volt, ki a könyvtár állapotáról számolt. Adományok által 548, vétel útján 484 könyvvel gyarapodott a könyvtár.

A könyvek beszerzésénél Magyarországra, különösen a régi Erdélyre vonatkozó munkákra fordítottak figyelmet, nemkülönben a szakmunkákra. A régi magyar nyomtatványok gyűjtőmunkái is szaporodott. A könyvtár olvasó terméke nagyobb részt egyetemi hallgatók, napoként átlag 60-an látogattak, könyveket kivitték 336-on. A jelenlegi helyekkel bizonyítja, hogy a könyvtár jelenlegi helyisége nem elegendő, s főképen hibája, hogy nem fűthető és szűk. A helyiségek megváltoztatása érdekében ajánlja, hogy gróf Csákhoz felirat küldessék.

Ezután dr. Koch Antal ásványtani órát tett jelentést, felsorolva mindazokat a tárgyakat, melyeket egyesek az osztály részére kaptak. Most az elnök bemutatta a páth y istván egyetemi tanárt, az állattani osztály új őrét, a ki jelentésben ismertette az osztály állapotát.

Dr. Kánitz Agostnak, a növénytani osztály vezetőjének jelentése következett ezután.

A régiség és éremtárról dr. Finály Henrik tett jelentést. A tárlat legkiválóbb, európai hírt gyarapodása a szilagy-somlyói és apahidai kincseket volt; a múzeum képeire nézve említette, hogy a jelenlegi festmények egy része az idén restauráltatott. A vizsgáló-bizottságok minden gyűjtőmunkát rendben találtak.

Elnök felhívására, tanácskoztak az egyes gyűjtőmunkák alkalmasabb elhelyezéséről. Szász Béla ajánlta, hogy a gyűjtőmunkák elhelyezése végett az egylet tervet készítessen alkalmas épületről, melynek költségei arányában a kamatokat az állam fedezné kötelezettségének megfelelően, bér fejében. Nagy

Ferencz, Abt Antal, gróf Eszterházy Kálmán felszólalása után az ajánlat elvben elfogadtatott s a részletek elintézését az igazgató-választásra bízta.

Ezután Szamosi János a múzeum-egylet költségei, nyelv- és történettudományi szakosztály kiadványairól tett jelentést. A szakosztály a hazai tárgyakra kiváló figyelmet fordított; tagjainak száma folytonosan gyarapodik. Dr. Farkas Gyula a természet-tudományi és orvosi kiadványokról számolt be.

Állattári őrségdr. dr. Bálint Károly választott; választmányi tagokul választottak: gr. Eszterházy János, Generich Gusztáv, Szamosi János, Paradí Kálmán, három évre és Biró Béla egy évre. Pénztárnokká Békassy Károly dr. választott.

A közgyűlés ezután véget ért.

Sztrájk.

Bécs, április 26.

A Wiener Abendpost mai számában tartalmazott az a fenyegetőzés, hogy Bécsben a rögtönítelő bíróságot fogják kiharcolni, az összes lakosságra mely benyomást tett.

A kormány az összes tartományi főnökhöz rendeletet intézett, melyben belátásukra bízta, hogy mindazokon a vidékeken, a melyeken zavargások fordulnak elő, a rögtönítelő bíróságot hirdessék ki, a nélkül, hogy eziránt előbb a kormányhoz kérdést kellene intézniük.

Ausztriában a rögtönítelő bíróságot utoljára 1866-ban, kevéssel az osztrák-porosz háború kitörése előtt, az akkori prágai zsidó kravallók idejében hirdették ki.

Troppau, április 26.

Egy zászlóalj katonaság ma délután sürgősen Freiwaldauba indult, honnét munkás-zavargásokat jelentettek.

Bielitz, április 26.

A zavargások kitörése óta ma volt az első nyugalmas éjjel; ez a nyugalom csak látszólagos, mert mindenki attól fél, hogy miután ma bérfizetés nap volt, ma éjjel újra zavargások fognak kitörni.

Ma délután egy vadászzászlóalj és egy szakasz dicsőséges lovasság érkezett ide; a katonasággal egy ezredorvos, továbbá egészségügyi csapatok is jöttek.

A katonaság, mely eddig magánházakban volt elszállásolva, egyes osztályokban összpontosították s a vezénylet főparancsnoksággal telefon által van összekötve.

A városi hatóság szakszerűtlenül azon fáradozik, hogy ma éjjelre megfelelő óvintézkedéseket tegyen. A szomszéd helységekből nyugtalanító hírek érkeznek; így egy kisebb faluban, melynek lakossága jobbára munkásokból áll, múlt éjjel a kormát kirabolták és elpusztították.

Az este a bérfizetés daczára csendesen folyt le, miután a zuhogó eső elejét vette nagyobb csoportosulásoknak.

A meghalt zendülők felboncolt holttesteinél a Mallicher-puska irtóztató hatása mutatkozott.

Tíz holttestnél nem találtak meg a golyókat; a löcatornák azt mutatják, hogy a golyók az egész testen áthatoltak.

Páris, április 26.

A május elsejére tervezett manufestáció jellege mindinkább kidomborult. Nyilvánvaló immár, hogy az anarchisták mindenképen

azon lesznek, hogy zavargásokat és ha lehet zendülést is előidézzenek.

Az anarchista vezérek nyíltan kijelentik a munkásgyűléseken, hogy csak a sztrájk csatlakozhat a május elsei tüntetéshez, hogy abból fagyvert kovácsoljanak maguknak anarchista céljaik elérésére.

A nyolcz órai munkaidőt nevéstésnek tartják és a szociálistákat gyávkának nyilvánítják, miután nincs meg bennük a bátorság a forradalmi zászló kibontására. A szociálisták (egyrésze), hogy elhárítsák magukról a gyávaság vádját, mindinkább magukévá teszik az anarchisták tanait.

Egy jelentékeny rész azonban nem tartja célszerűnek a munkáspárt végződjét nyíltan hirdetni, mert attól tart, hogy ez visszariadást a higgadtabb gondolkodás munkáikat a manifestáció való részétől. Ezek azon reményben ringatják magukat, hogy a manifestáció amugy is magával fogja sodorni a mérsékelt elemeket.

A kormány természetesen teljesen ismeri a helyzetet és ennek következtében megteszi a szükséges óvintézkedéseket. A Párisban állomásozó négy lovas ezred a departementokból érkező újabb nyolcz ezreddel fog megterhelni. A környékbeli csendőrség szintén fog mozgósítani.

Vidéki csendélet.

Tartaria, április 27.

Azt hiszem, Alsó-Fehér megyében elég ismeretes nevű község Tartaria, s szolgabíró, járásbíró, egyaránt tudni fogják mily morál uralkodik itt ezen isten és emberektől elfeledett fészekben, melynek lakói valóságos vandalizmusban nőnek föl, embert, törvényt, istent nem örmerve, őkik gonosz indulataikat, minden korlát és mérték nélkül — hol szűl, testvérgyilkosság, rablás, gyújtogatás napi rendben vannak.

Nem is akarom soraimmal a bíróságok figyelmét föl hívni, hisz csak ezeltől pár héttel is fényes nappal volt egyen egy embert, a nyílt uton, s így azok előtt újságot nem mondanék. A nyilvánosság örmere azonban meg viszonyaink, hogy itéletet mondhaszon azon állapotokról, melyeknek javulását hiába várjuk és kérjük.

Engem ugyan még eddig sem agyon nem vertek, sem ki nem raboltak, de élek a gyanuval, hogy nem azért nem tették, mert nem akartak, vagy nem mertek volna, hisz a tartarini oláh mindent mer, hanem azért nem, mert nem akartam én! Van azonban egy szolidabb ága a kellemes meglepetéseknek és ezeknek én vagyok leginkább kitéve.

Tartarián a lopási szenvedély; vérré változott, már bűnnek sem tekintik, s dicsekvés tárgya egy jól organizált lopás, ha az föl nem fedeztetik. Sajnos, a közmondás, hogy a hol nincs onnan, az isten nem védi, és ezzel szemben áll az is, hogy a hol van, onnan mindenki vehet. Szerencsétlenségemre, nekem lévén itt a legtöbb természet, hogy az ily nemd operációk ellenem lesznek a leggyakrabban tervezve, s ha nem jutnak az óhajtott tárgyhöz sima uton, elviszik nyíltan fényes nappal.

Darab idő óta külön lajstromot vezetek a lopások és prevarikációkról, és mondhatom az iv már rég van irra. Erdőt, deszkát, csébrét, jármót, olványt, gyümölcsöt, takarmányt szóval mindent mire az oláhnak szüksége van — naponta hordanak. Az oláh a lopást nem tartja bűnnek egy mint a spartai ha rajta nem kapják — és így megnyugtva kétes lelkiismeretét lop úgy, hogy rajta neveszen. Vannak azonban jelentékeny és igen gyakran ismétlődő erdő lopások, melyeket a titok leple alatt igen nehéz keresztülni vinni, és ezek rendszeren kiderülnek a tettes elcipeit, és följelentetik.

Sajnálattal kell itt kijelentem, hogy

ez az a baj, ez a korlátlan lopási mánia, mely ellen mondhatom hiába kerestem orvoslást, és soha soha még egyetlen egy esetben sem kaptam méltó elégtételt.

Hogy miben rejlik a nagy hiba nem tudom, de a közvéleményre bízom megbírálni, hogy mily iszonyatos terhes az élet, egy ilyen veszedelmes faluban, elhagyottan, támasz és védelem nélkül gazdálkodni. Ha én nem vehetek elégtételt, adjon hát más — de adjon okvetlenül, mert ha alkotmányos országban élünk, az alkotmányosság első feltétele az igazság elosztása. Ha ez nincs meg akkor absolutizmus, már pedig ezt muszáj országtól is rossz néven vesszük. Itt a lopás szabad ipar — és a concurrentia nagy, mert ezen ipar ág adó alá nem esik.

B. M.

A képkiallításról.

Kolozsvár április 28.

Az erdélyi Múzeum-egylet nyelv. tört. és bölcsészeti szakosztályának tegnapi délelőtti tartott felolvasó ülését dr. Széchy Károly egyetemi magántanár a kolozsvári képkiallításról — s ezzel kapcsolatban a magyar képzőművészeti társaság által időnként rendezett kiállításokról épp oly érdekes, mint alapos szakértelemmel kidolgozott hosszabb értekezést olvasott fel.

Értekezése folyamán statisztikai adatokkal mutatta ki a vidéken eddig rendezett képkiallítások anyagi eredményeit és a látogatók mérvét, s különösen a Kolozsvár közönségének a képzőművészeti társulat nagyobb támogatására leendő megnyerése céljából figyelemre méltó konkrét javaslatot is tett.

Felolvasásának e része, a melyben foglalt javaslatot az érdekelte tényezők megvizsgálására ajánljuk — így hangzik:

Elismerés és köszönet e képkiallításért a magyar képzőművészeti társulatnak! Igen helyes és minden pártolásra érdemes eszméje az, hogy országunkban csak egy lehet a művészet, ki azt festészet iránt érdeklődést fölkelteni, csak egy lehet az ízlés az igazi szép iránt fejleszteni, ha a művészek nem várnak addig, míg a vidéki közönség is a magánban épen művészi természetével és nem szerzőlött művészi természetével a budapesti nemzet és nemzetközi tárlatokra fel-leírduul és lelkebe olva a szépné szeretetét, meg tanulja a művészetet becsülését: hanem magok keresik föl képeikkel otthon, legalább a jelentékenyebb városokban, s meghajolva kényelmességük előtt, eláje viszik az élvezetet, szórakozást, a nemesebb gyönyörködést és magasabb felfogást. — Így természetik aztán azt a meggyőződést, hogy a kézzelfogható érdeket kívül van még egyéb érdek is, szentebb és tisztább, az eszméi és érdeke, a szentes szeretetén kívül van még egyéb szeretet is, magasabb és fölemelőbb, a szép szeretete; a polgárság ipari és kereskedelmi forgalmának istapolásán kívül van még egyéb kötelesség is, a nemzeti szellem istapolása, a nemzeti irodalom és művészet istapolása. A polgárság maga nyerje ezel, mert a művészet mindig nevel és emeli az ízlést, az ízlés terjedése és haladása előmozdítja és föllendíti az ipart, segíti és élénkíti a kereskedelmet; a magyar művészetnek pedig szintén javára válnék, mert lassan-lassan piacot, vevő közönséget teremtenek magának és nem szorulan csupán a fővárosra, mely bármily népes, nagy, művelt és virágzó, még sem képes egy egész nemzet, egy egész ország művészetének fenntartására s termékeinek fogyasztására. Bizonyoság lehet Bécs, Berlin, München, Páris. — S vagy a külföldnek, vagy a vidéknek, vagy még szerencsésebb viszonyok között mind a kettőnek hozzá kell járulnia.

De milyen a mi vidékünk!

— Nem felejttem el, — mondá. De azt hiszem, hogy eljön az a nap, midőn mostani szavaimra maguknak is okuk lesz visszaemlékezni! — Tehát, ne feleddék el, hogy Percival szeretem; megértették, hogy mit jelent az? — És soha sem fogok ő rajta kívül más szeretni.

Ha kényseritenek reá, hogy — hogy Bretton urnak legyen a felesége, mégis Percival fogom szeretni, igen mind halálig egyedül őtet!

— Hallgass. — Hogy merészelsz az én jelenlétében így beszélni? — mondá az öreg grófné a dühtől egész testében reszkette.

Az Amarantha szép arca hideg megvetést fejezett ki.

— Mijd meg fogjuk látni, hogy mit merek én tenni! Gonosz tettüknek az eredményén gyönyörködhetek! kiáltá Szi di fájdalmasan zokogva. — Figyelmeztettem mindnyájukat, s tölem telhetőleg védekeztem mindnyájuk ellen; de erősebbek voltak nálammal és legyőztek.

Igen, férjhez megyek ehaz a hitvány, gyáva férhez a kinek eladtak; de ha Percival haza jön és emlékeztet ígéretemre, — a mit nem én, hanem maguk szegtek meg — akkor emlékezzenek meg mind a ketten erre a napra, a hogy én meg fogok emlékezni!

IX.

A szép Brettonnének a folytonos betegkedése a vidéki szomszédság várakozását nagyon lefűtötte. Wyndicote, mely még az öreg Squire életében is oly kellemes nyílt ház szokott lenni, jelenleg hónapokig állott üressen, s midőn a család otthon volt, Brettonné nagyon keveset járt ki, s valóban látszott rajta, hogy a zajosabb életet nem bírta ki.

Aggódó és imádó férje a legtekintélyesebb orvosok tanácsait vette igénybe, de ugy

Magmondja két adat: Az egyik, hogy a képzőművészeti társulat tagjainak száma Budapestén szinte másfél ezerre rug, egész Magyarország pedig alig van néhány száz vidéki tagja. A másik, hogy vidéki kiállításai majdnem mind-mind hiánnyalult végződnek.

Ilyen kiállítása volt az utolsó lustrum alatt 1887-ben.

Veszprémben:

Látogató 1249.
Jövedelem 624 frt 50 kr.
Vásárlás 1950 forint.

Szombathelyen:

Látogató 1221.
Jövedelem 610 frt 50 kr.
Képvásárlás 1000 forint.

Győrött:

Látogató 1282.
Jövedelem 641 frt.
Vásárlás 1000 forint.

1889-ben

Aradon:

Látogató 2751.
Jövedelem 1375 frt 50 kr.

Temesvárott:

Látogató 1339.
Jövedelem 669 frt 50 kr.

Herkules-füfűdében:

Látogató 58.
Jövedelem 29 frt.

1890-ben

Kolozsváron a helyi bizottság elnökének minden lelkiismeretes buzgóssága és fáradozása daczára:

Látogató 3001.
Jövedelem 894 frt 75 kr.
Vásárlás 1133 forint.

A mi bizony, Kolozsvár az erdélyi főnemesség és erdélyi értelmiség székhelye, meg lehetősé szegény eredmény; s a társulatnak 500 forint hiánya marad.

Hisszük és reméljük, hogy e kára kölcsönleg megtérül abban, mikép Kolozsvár város és Kolozsvármegye sorakozni fog partfogó és alapító köz, hiszen a társulat 251.800 forintnyi ebbeli vagyonában Erdély ugrik csak 4600 forint van képviselve összesen.) Hisszük és reméljük, hogy ékesen szóló és illétkes férfiak kellő helyen, a városi és megyei közgyűlésben, meg fogják találni a méltó és a méltó indítványhoz! Hisszük és reméljük, hogy rendes tagjainak száma pedig felszaporodik annyira, hogy két évenkénti kiállításra biztosítható lesznek s mi újra meg újra gyönyörködhetünk képzőművészetünk fejlődésében és virágzásában!

Orbán Balázs!

A léha megmarad és a nemes kivész: Ez a gyászos törvény, kidőlt szittyia vité! Hogy a honfígondot róla leseperje: Rátapos a halál hajthatlan fejére.

Egy lábával földre, másikkal szivedre, Mely honszerelmének porbált hamvára; Szittyia igaz érzés búbanatos fészke, S drága gyöngyöt érő benn! Attila vére!

Megroppant a háznak gyöngye boltozatja, Hogy lelket a szittyia hagy nyögve kiadta. Meghalt, de nyugalmát vajjon meg is lelte? Hitvány koporsóba belefért-e lelke?

*) Az erdélyi pártfogók és alapítók: gróf Mikó Imre. 1200 frt, gróf Nemes Andor 1000 frt, gróf Nopcsa Ferencz 1000 frt; gróf Bethlen Károly 200 frt, idős Hincz György 200, Kadeffy Árpád 200, Korbuly Bogdán 200, gr. Teleki Géza 200, Traut Bethlen grófné 200, Vadász János 200 frt.

az erdőségre, többnyire egyedül. A tanácsos ur hamar elszáradt, Nagy Tamásnak viszont észébe se jutott, hogy kísértetét főjájánja.

(Folyt. köv.)

Férj és feleség.

Angol regény.

„DÓRA” SZERZŐJÉTŐL.

Az „Ellenzék” számára fordította: AMICA.

VIII.

(Folytatás.)

(19.)

A harmadik nap Carrutherné megérkezett, és Szi di után küldtek.

Szi di az ő kis tűz nélküli való szobájában ült, levelet írt Indiába, a mennyire a hidegtől megdermett ujjai engedtek; — a Percival arcképe előtt volt az asztalon.

A mint az ajtó Dixon után ismét becsukódott, a leány felállott, s az ágya mellett hirtelen térdre borult. — Nem imádkozott; zaklatott lelkeben nem tudott szavakat találni; csak a kezeibe rejtette az arczát, s néhány percig úgy maradt; s e néhány néma tőlőtől percz alatt úgy érezte, mint ha terhét a szent könyörtület lábához tette volna, — s térdéről nyugodtabb arccal állt fel.

Utjában, a mint a lépcsőn lement, a lady Anna ajtója előtt megállt és hallgatózott. Csendesség volt. A folyosó ablakából látta, hogy a barna színt szomorú kert felébe a novemberi szürkület köde borult. — A lombjaitól megfosztott fákról csepegett az eső. — Kint és bent egyaránt rideg, szomorú világ volt; gorduló magában a szegény leány. — Elborult lelket homályos csudálkozás fogta el, hogy az emberek miért csünnének a világból, örömeikből és fájdalmaikból oly sokat, miután azok ugy is oly hamar elmúlnak.

— Könnyebb megadni magamat mint küzdeni és ellent állani — gondolta magában.

— Mit ér az egész küzdelem? Az a jó asszony ki most betegem fekszik, s egy cselelő felügyeletére van bízva — egy — kor fiatal leány volt és szerelmes, s boldog jövőnek nézett elibe; és most az a férfi kinek életét adta, alig érti meg őtet, s a lealásodás és szenvedés nehéz órájában, gyermekei közül egy sincsen mellette.

Szi di egy hosszú zokogásszerű lélekzettel elfordult az ablaktól, s lement a szalonba. Mind a ketten ott voltak, az öreg grófné és Caruther Amarantha. Amarantha rögtön átadta cousinjának a várra várt levelet.

— Bretton ur megkért hogy hozzam el, — mondá. Ő maga is el fog jönni mihelyt megengeded hogy azt tegye.

Szi di izgatottan szakította fel a levelet s néhány sornyi tartalmát elolvasta. Szemei kitágultak, ajkai megnyíltak.

A levél tartalma ez volt: Édes Szi di! Bocssása meg ha oly önző vagyok hogy ügyem mellett még mindig kérelmezek; csak legyen a feleségem, és én bizony szerelmem nagyságában hogy idővel magát megnyerem, és akkor érzelmeimet viszonozni fogja.

Hű tisztelője B. M.

A két asszony figyelemmel nézte a leányt a mint kezeiből a papíros a tölgyfa padozatra esett.

— Nos? — kérdé a grófné élénken.

Ekkor a leány elfehéredve s kétségbeesve feléje fordult.

— Ő tudja — mondá, de a jkai oly szarozak voltak hogy alig tudott beszélni — ő tudja, és még is azt kívánja hogy legyenek a felesége!

Egy pár pillanatig nem kapott választ. A leány tekintete, hangja és arckifeje-

zésében levő borzalom által még a grófné is meg volt hatva. Amarantha törte meg a csendet.

— Szi di, nem szabad így beszélned — mondá.

Meg akarta fogni a leány márvány hidegségű kezét, de Szi di megrázkódott s visszahúzott tőle.

— Édesem folytatd Amarantha mi mindnyáján azt gondoljuk, hogy ez nagyon szép tőled, és fogadni merek, hogy te boldog ember leszel. Mert tudod, a házasságban az ember nem sokra számíthat. En azt gondolom, hogy ha a férfi illendően szives, az asszonynak meg kellene avel elégedni.

Szi di vad tekintettel nézett keresztül kasul rajta.

— Édes Amarantham, te mindig a legjósabb gondolkodásra teremtés voltál. Kiáltá a grófné vidáman. Szi di fiatal. És rebezen esik neki elbinni, hogy idővel a mostani illúziójából ő is ki fog ábrándulni.

— Azt érti ez által a grófné, hogy idővel a Percival iránti szerelmem elmúlik? kérdé Szi di fájdalomtól megtört tekintetével a nagy anyjára figyeztve.

— A többiek között az is volt a válasz. — Az nem fog megtörténni! A leány finom szemöldökei baljósulati kifejezéssel húzódtak össze. Már többször megmondta ugyan ezt, de szavaimat nem tetszett számba venni. Magok mind a ketten arra kényszerítnek, hogy Percivalnak tett szent ígéretemhez hűtlen legyek; de én azt mondom, hogy ha száz esztendeig élek mindig hű leszek hozzá!

— Szi di kiáltá a nagy anyja szigorú hangon, mifele ostoba beszéd ez? Kérlek ne feleld el hogy kivel beszélsz!

A leány keblébe fojtott szenvedély végre gélot nem örmerve kitört, szemei baljósulatulag szikráztak, a szenvedély tűztől élesített szavak égtek.

(396 4 -)

